

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ὁ ξηρός κρότος πού ἀκούσα με τρόμαξε. Μ' ἔφερε στὸν ἐ-
αυτό μου. Ζήτησα νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί του, μὰ στάθηκε ἀνο-
ύατον.

Μὴν ξέροντας πειὰ τί νὰ κάμω, τρελλή ἀπ' τὴν ἀγωνία μου,
ἄρχισα νὰ βηματίζω πάνω-κάτω, ψιθυρίζοντας λόγια ἀσυνάρ-
τητα.

Ὁ Λεάνδρος εἶχε ξεκινήσει κι' ἐρχόταν. Τὸ μόνο πού μπο-
ροῦσα νὰ κάμω πλέον, ἦταν νὰ εἰδοποιήσω τὴν καμαριέρα
μου. Ἔτσι θὰ δικαιολογοῦσα κάπως τὴν ἐξοικητὴ αὐτὴ ἐπι-
σκεψί. Θὰ ὑπῆρχε κάποιος μάρτυς. Δὲν θὰ ἦμουν μόνη μὲ τὸν
Λεάνδρο, ὁ ὁποῖος, ἐν τούτοις, ἦταν παιδί μου πειά.

Τὶ φρικτὲς στιγμὲς, τί πρόστυχοι φόβοι, Θεέ μου!..
Χτύπησα τὸ κουδούνι καὶ ἤρθε ἡ κυρὰ Μάρθα. Δὲν εἶχε ἀ-
κόμα κοιμηθῆ. Τῆς ἐξήγησα τί συνέβη. Μὰ ἐνῶ περίμενα νὰ
τὴν δῶ νὰ ζαφνιαζέται καὶ νὰ δείχνεται διατακτικὴ, ἀντιθέτως
αὐτὴ βρήκε τὸ πράγμα φυσικό.

—Ὅστε θάρρη ὁ κ. Λεάνδρος; Τότε δὲν πρέπει νὰ κοιμη-
θῶ, μοῦ εἶπε. Θὰ τὸν περιμένω...
—Ναί, σὰς παρακαλῶ, ἀς τὸν περιμένουμε ὅσο νάρρη, τῆς
εἶπα. Μόνον πού...

—Τὶ συμβαίνει, κυρία;
—Μόνο πού φοβοῦμαι μήπως ἢ ἐπίσκεψίς αὐτὴ κάμει τὸν κ.
Ἄρτεμη νὰ φύσῃ.

—Νὰ θυμώσῃ; Καὶ γιατί; Τί λόγια λέτε, κυρία! Ὁ κ. Λε-
άνδρος δὲν εἶνε ξένος. Κι' ἀφοῦ, ὅπως σὰς τηλεφώνησε, ὁ πα-
τέρας του εἶνε ἀρρωστος κι' ἔμενε στὴν Ἀθήνα, θάρρηται ἀ-
κριβῶς γι' αὐτὸ νὰ σὰς δῆ, μιά καὶ
εἰσάστε ἐντελῶς μόνη.

—Κι' ἐν ὁ πατέρας του δὲν ξέρει
τίποτα γιὰ τὴν ἐπίσκεψί αὐτῆ;

—Τὸ ἴδιο κάνει, κυρία. Σὰς εἶπα,
ὁ κ. Λεάνδρος δὲν εἶνε δὴ κατένας
ξένος. Ἐρχεται στὸ σπίτι του, στὴ
μητέρα του...

Τὰ λόγια τῆς ἦσαν σωστά. Εἶχε
ἴκνη. Κι' ὅμως ἀνησυχούσα, ἀνησυ-
χοῦσα πολὺ...

Εἶχαν περάσει ἡ δώδεκα κι' ὁ
Λεάνδρος δὲν εἶχε φαῖ ἀκόμα.

Ἄνοιγα κάθε τόσο τὸ τζάμι καὶ
κύταξα ἔξω. Τὸ κρῶο ἦταν τσου-
χτερό. Στὸ βάθος τοῦ ὄριζοντος
σβεγγοῦλοῦσαν, μέσα στὸ σκοτάδι,
τὰ σῶτα τῆς Ἀθήνας.

Κι' ἐγὼ ἦμουν κλεισιμένη, ἦμουν
φυλακισμένη σ' ἕνα ἔρημο μέγαρο...
Τώρα πειὰ ἤθελα νὰ ρηθῆ ὁ Λεάν-
δρος. Ἦθελα νὰ μιλήσω μὲ κάποιον,
γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῶ.

Γιατί ὅμως ἀργῶς τόσο;
Νὰ τοῦ εἶχε συμβῆ κανένα ἀπρ-
οπίο;

Τὸ βλέμμα μου ἔφευγε διαρκῶς
στοὺς δείχτες τοῦ ρολοιοῦ...

Ἡ γρητὰ καμαριέρα κατάλαβε
τὴν ἀνυπομονή μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὴν ἀνησυχῆ, κυρία. Ἦσως
νὰ μὴν πρόφτασε τὸ τραῖνο ὁ κ. Λε-
άνδρος. Καὶ μὲ αὐτοκίνητο ὅμως ἀ-
ἔρχεται, πάλιν θ' ἀρνηθῆ κάπως, γι-
αὐτὴ ἄπόστασις εἶνε μεγάλη.

Ἐκαμα ὁποιοῦν.
Ποτὲ ὠστόσο στὴ ζωὴ μου δὲν εἶ-
χα ὑποφέρει τόσο, δὲν εἶχα νιώσει
τέση ἀγωνία...

Πέρασε μισὴ ὥρα ἀκόμα κι' ἀξα-
ρνα ἀκούσαμε στὸ δρόμο τράταγμα

αὐτοκινήτου.

—Αὐτὸς εἶνε! Ἐρχεται! μοῦ εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατὰ.

Εἶχα συγκινηθῆ ὑπερβολικὰ, μὰ προσπαθοῦσα, μὲ κάθε τρό-
πο, νὰ φανῶ ψύχραιμη.
Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε κάτω, πρὸς στὴν πόρτα μας. Τὸ
κουδούνι χτύπησε...

Ἡ καμαριέρα κατέβηκε ν' ἀνοίξῃ.

Καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκαν γρηγόρα βήματα στὴ σκαλα, στὸ
διαδρεμο, πρὸς στὴν πόρτα τῆς καμαρᾶς μου.
Διὰ-τρία βιαστικὰ χτυπήματα στὴν πόρτα, ἕνα ἀπότομο ἄ-
νοιγμα κι' ὁ Λεάνδρος μπῆκε ἡ μάλλον ὄρμησε μέσα ἐξαλλος,
σάν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, ξαναμμένος, κατασυγκινημένος...

Ἐθῆλσε νὰ πῆ κάτι, μὰ δὲν μπόρεσε, τοῦ κόπηκε ἡ φωνή.
Δὲν μὲ καληπῆρισε καλά-καλά.

Ἦρθε τὸ χέρι μου, τὸ φίλησε καὶ κατόπιν, κοντανασαίνοντας
ἀκόμα, στήριξε τὰ μᾶτια του στὰ μᾶτια μου καὶ μιά λέξι βγῆ-
κε ἀπ' τὸ στόμα του, μιά λέξι γεμάτη συγκίνησι, γεμάτη λα-
χάρα:

—Μητέρα!..

Τουσίφια τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπα νὰ καθῆσθ.

—Κάθησε, παιδί μου. Εἶσαι πολὺ κουρασμένος. Κάθησε νὰ
ξεκουραστῆς καὶ νὰ συνέλθῃς.

Ἦμω καὶ κάθησε σ' ἕνα καιναπεδάκι, μὲ κλαρωτὸ ροζ βε-
λῶδο, ἀφοῦ χαιρέτησε προηγουμένως τὴν κυρὰ Μάρθα, ἡ ὁ-
ποία ἔτρεξε καὶ τοῦ ἔφερε ἕνα νερό. Κατόπιν ἡ καλὴ γερῶ-
νισσα μὰς ἄφησε μόνους.

Ὁ Λεάνδρος δὲν μιλοῦσε. Ἐδίστα-
ζε. Κύτταζε γύρω του παράξανα,
σάν νὰ ζητοῦσε νὰ διαβάσῃ πάνω
στὰ ἐπιπέδα ὅλα τὰ γεγονότα ποῦ-
χαν συμβῆ μέσα στὴν ἑσπάλι.

Εἶχα σταθῆ ἀντίκρου του καὶ τὸν
κύτταξα, μὲ λύπη, περιμένοντας ν'
ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ἡ στενόγωρη αὐτῆ σιωπῆ δὲν
κράτησε πολὺ εὐτυχῶς.

Ὁ Λεάνδρος σφόγγισε μὲ τὸ μαν-
τήλι του τὸν ἰδρῶτα ποῦ ὄρεξε, παρ'
ὅλο τὸ κρῶο, τὸ μέτωπό του καὶ μοῦ
εἶπε:

—Μὲ συγγωρεῖς, μητέρα, πού ἤρ-
θα ἐδῶ πέρα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς ἴ-
σως. Συχώρεσέ με γιὰ τὴν τρέλλα
μου αὐτῆ. Ἐπιθυμοῦσα τόσο νὰ σὰς
δῶ, ὥστε δὲν ἔλαθα ὑπ' ὄψιν μου
οὔτε τὴν ἀπόστασι, οὔτε τὴν ὥρα.
Εἶνε περασμένα μεσάνυχτα πειά, τὸ
ἔβρα. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ κάμω
ἀλλοῶς. Ἡ σκέψι πὼς βρισκεοῖαι ἐ-
δῶ πέρα δλομόναχη, λυπημένη, ἀ-
τελπισμένη ἴσως, μ' ἀναστάτωνε.
Καὶ μόλις κατάλαβα ὅτι ὁ πατέρας
κοιμήθηκε, τὸ ἔσκασα κρυφὰ ἀπ' τὸ
σπίτι. Εἰσάστε δυσραεστημένη μαζί
μου γι' αὐτὸ;

—Ὅχι, Λεάνδρε, τοῦ ἀπάντησα.

—Ὡ, εὐχαριστῶ! Τὸ ἤξερα πὼς
δὲν θὰ μοῦ θυμῶνατε. Βασίζομουν
στὴ μεγάλη σας καλωσύνη.

—Ἐγὼ νὰ σοῦ θυμῶνα, παιδί
μου; Θὰ ἦμουν πολὺ σκληρὴ καὶ
πολὺ ἀδικη... Ἄλλὰ, Λεάνδρε, τί θὰ
πῶ ὁ πατέρας σου, παιδί μου, ὅταν
μᾶθε πὼς ἤρθες ἐδῶ τέτοια ὥρα,
χωρὶς τὴν ἀδεία του;

—Ἦρθα νὰ δῶ τὴν μητέρα μου.

Εἶνε κακοῦργημα λοιπὸν αὐτό;

—Γιὰ τὸν πατέρα σου, Λεάνδρε...

—Πές μου τί θες νὰ κάμω, παιδί μου; μοῦ εἶπε ὁ
πατέρας μου.

—Τότε θα φροντίσουμε να μὴν τὸ μάθη, μητέρα, μὴν ἀνησυχήτε. Δὲν θὰ τὸ μάθη, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Ἐπρεπε ὥστόσο νὰρῶ. Κάτι μούλεγε πῶς, ἔτσι μὴν καθὼς ἦσουν, εἶχε ἀπαράτητη ἀνάγκη ἑνὸς ἀνθρώπου, μίας καθιδίας πού νὰ σὰς συμποιῇ. Ναί, μητέρα μου, πονῶ, πονῶ πολὺ γιὰ ὅ,τι συμβαίνει...

—Μὰ δὲν συμβαίνει τίποτε, Λεάνδρε.
—Μητέρα! Μὴ ζητᾶς νὰ μοῦ κρύψης τὸν πόνο σου. Χθὲς τῆ νύχτα ὁ πατέρας ἔφυγε καὶ σὲ ἄφησε μόνη. Σήμερα δὲν ἦρθε καθόλου. Δὲν ὑπονοῦν νὰ συμβαίνουν ὄχι αὐτὰ στὰ καλά καθούμενα. Ὁχι, ὄχι...

Μιλοῦσε γρήγορα, μ' ἔξαψι, μὲ πείσμα ἐναντίον τοῦ πατέρα του. Ἐμάντευε ἀσφαλῶς τί εἶχε συμβεῖ...

Τὰ λόγια του μὲ συγκινούσαν. Μοῦ ἐρχόταν νὰ καθῆσθε πλάι του, ν' ἀκουμπήσω στὸν ὤμο του, νὰ κλάψω, νὰ τοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα, ν' ἀνακουφιστῶ...

Μὰ ὄχι, δὲν εἶχα τὸ θάρρος, Θεέ μου!...
Γιὰ τὸ Λεάνδρου ἦμουν αὐτῆ τῆ στιγμῆ ἡ μητέρα του καὶ σὰν μητέρα του ἔπρεπε νὰ τοῦ φερθῶ.

Δὲν ἤθελα, ἐξ ἄλλου, νὰ πῶσα στὴν ἐκτίμησί του, νὰ ξευτελιστῶ μπρὸς στὰ μάτια του.

—Δὲν μοῦ μιλάς, μητέρα; μοῦ εἶπε ἀξάφνα, βλέποντάς με βυθισμένη σὲ σκέψεις. Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτε; Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη στὸ... στὸ παιδί σου;

—Μὴ λές τέτοια λόγια, Λεάνδρε. Ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σένα...

—Τότε; .. Γιατί εἶσαι μόνη; Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου; Γιατί σὰς ἄφησε κι' ἔφυγε; Αὐτὸ εἶνε χυδαῖο, εἶνε ἀνάνδρο...

Θέλησα νὰ τοῦ πῶ νὰ σωπάσῃ.

Μὰ συνέχισε, μὲ ἔξαψι, μὲ φωνὴ ζωηρή:

—Μὴ μ' ἐμποδίζετε, μητέρα. Καταλαβαίνω καλά τί συνέθε καὶ σὰς δικαιολογῶ καὶ σὰς συμποῶ. Καυμένη μου, μητεροῦλα!... Πόσο θὰ ὑποφέρετε!...

Τὰ λόγια του μὲ συγκίνησαν βαθεῖα. Μιλοῦσε κι' ἡ φωνὴ του ἔτρεψε...

Μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῶ πλέον, ἔπεσα σὲ μιά πολυθρόνα κι' ἀναλύθηκα σὲ δάκρυα.

Ὁ Λεάνδρος συγκινήθηκε κι' αὐτὸς πολὺ. Γονάτισε μπροστὰ μου, μούτσιασε τὰ χέρια κι' ἄρχισε νὰ μὲ παρακαλῆ νὰ ἡσυχάσω.

—Μητέρα, μητέρα μου, μὴν κλαίτε, σὰς παρακαλῶ... Συχωρέστε με ἀν' σὰς λύπησα... Μὴν κλαίτε, ΦΛΩΡΑ!..

Τινάχτηκα ἔντρομη.

—Λεάνδρε, τοῦ εἶπα, σὲ ἰκετεύω, σὴκου ἐπᾶνω! Ἄν ἐρχόταν ἡ καμαριέρα καὶ σ' ἔβλεπε γονατισμένον ἐμπρὸς μου, τί θὰ λέγε;

Μὲ ὑπάκουσε ἀμέσως.

Σηκώθηκε ὀρθὸς κι' ἐνῶ ἐξακολουθοῦσα νὰ κλαίω, ἔσκυψε καὶ μοῦ φίλησε τὸ χέρι, τραυλίζοντας:

—Φλώρα... Φλώρα, μὴν κλαῖς πειά!... Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ τοῦ μιλήσω.

Αἰσθάνθηκα τὸ φίλημά του στὸ χέρι μου, ὡς τὰ βᾶθῃ τῆς καρδιᾶς μου κι' ἐνοιώσα ἕνα γλυκὸ ἀνατρίχισμα...

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ριχθόμουν στὴν ἀγκαλιὰ του σὰν τρελλή. Θὰ τὸν ἀγκαλιάζα, θάσφιγγα τὸ κεφάλι του πάνω στὸ στήθος μου καὶ θὰ τὸ γέμιζα φιλιὰ...

Μὰ ὁ θεὸς μούδωσε τὴ δύναμι καὶ συγκρατήθηκα. Δὲν ἔπρεπε νὰ γίνω αὐτὸ. Θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀτιμία τῆς ζωῆς μου...

Ἐπαύκρινε τὸ Λεάνδρου μὲ τὸ χέρι μου, ἑλαφρά καὶ τοῦ εἶπα, μὲ φωνὴ ἰκετευτική:

—Σὲ παρακαλῶ, Λεάνδρε, κάθου ἐκεῖ, στὸν καναπέ. Σεθάσω τὴ λύπη μου. Καὶ μὴ ζητᾶς νὰ μάθης τίποτε. Ἄργότερα ἴσως θὰ σοῦ πῶ τί συνέθε. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συντροφιά σου, μὰ μὴ μεγαλύνῃς τὸν πόνο μου.

Ἰπάκουος καὶ πρόθυμος, πῆγε καὶ κάθησε ἀντίκρου στὸν καναπέ.

Εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα ἀπάνω μου, γεμάτα λύπη, γεμάτα πόνο.

—Ἄφου τὸ θές, μητέρα, μοῦ εἶπε, δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσω μὲ τίς ἐρωτήσεις μου. Ἐπιτρέφε μοῦ ὅμως νὰ σοῦ ζητήσω μιά χάρι...

—Λέγε, Λεάνδρε, σὲ ἀκούω.

—Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ ζητήσης τίποτε; Δὲν θές νὰ εἰδοποιήσω τὴν μητέρα σου ἢ τὸν πατέρα σου;

Ἐμεινα γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτική καὶ κατόπιν τοῦ ἀπάν-

τησα:

—Ὁχι, Λεάνδρε, σ' εὐχαριστῶ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τοὺς ἀνησυχήσουμε. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον.

—Γιὰ τὸν πατέρα μου, δὲν θέλετε τίποτε;

—Ὁχι, ὄχι...

Δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Εἶχε μαντέψει πὸς ἦμουν ἀποφασισμένη νὰ ὑπομείνω τὴν κατάστασι αὐτῆ, γι' ἄρκετὸ ἀκόμα καιρὸ.

Ἀρχίσαμε κατόπιν νὰ μιλάμε γιὰ διάφορα ἄλλα πράγματα, μὰ χωρὶς κέφι, χωρὶς διάθεσι. Καὶ σὲ λίγο ὑπῆκε ἡ καμαριέρα κι' ἔφερε στὸ Λεάνδρου ἕνα τοῦτ. Τὸ ἔπιε, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο κάτω...

Τὶ νὰ σκεφτόταν τάχα;

Ἐτρεμα, μήπως ἡ νεανικὴ του ὀρμὴ τὸν παρέσυρε σὲ καμια τρέλλα κι' ἄρχισα νὰ τὸν συμβουλεύω. Τοῦ εἶπα πὸς δὲν ἔκαμε καθόλου καλά νὰ βρῆ τὴ νύχτα καὶ νὰ φέρῃ ἀνθη, κάτ' ἄπ' τὸ παράθυρό μου. Ἄν ὁ πατέρας του τὸν ἀναγνώριζε ἢ τὸν ἐτραυματίζε, θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴ ντροπὴ καὶ τὴ λύπη μου.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει ἄρκετά.

Τὸ ρολόγι χτύπησε διδυμῆ, μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Λεάνδρος σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ μοῦ εἶπε, μὲ φανερὴ λύπη:

—Πρέπει νὰ πηγαίνω...

Ἐπνίξα ἕνα στεναγμὸ καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ χέρι.

—Στὸ καλὸ, παιδί μου, τοῦ ψιθύρισα συγκινημένη. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλωσύνη σου, Λεάνδρε...

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ μὲ ρώτησε:

—Θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε, ἀν θελήσω νὰ σὰς ἐνανθῶ ἀurio, μητέρα;

Ἐδίστασα γιὰ μιά στιγμῆ.

Μὰ κατάλαβε τὸ διαταγμὸ μου κι' ἔσπευσε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ:

—Θὰ βρῶ, ἀν δῶ πὸς δὲν θ' ἀνέθῃ ὁ πατέρας, Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ τὸ σκεπτομαι πὸς βρίσκεστε δῶ πάνω ὀλομόνυχτι.

—Εὐχαριστῶ, τοῦ ψιθύρισα. Εὐχαριστῶ πολὺ...

Μούσφιξε τὸ χέρι κι' ἔφυγε στενοχωρημένος. Ἡ καμαριέρα τὸν συνάδερψε ὡς τὴν πόρτα. Εἶχα σταθῆ στὴ μέση τοῦ δωματίου ὀρθή, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὶς παλάμες μου. Ἄκουσα τὸν κοστὸ τοῦ αὐτοκινήτου ποῦβάζε μπρὸς γιὰ νὰ φύγῃ. Σὲ λίγο τὸ βαρὺ τρανταγμὸ του ἔσβυσε μέσα στὸ σκοτάδι, μακριὰ πρὸς τὴν Κηφισιά.

Ἡ κυρὰ Μάρθα ἀνέθηκε ἐπάνω, μὲ εἶδε νὰ στέκω ὀλόκληρη, σὰν ἀγαλμα καὶ μὲ πληθίσαι ἀνησυχία.

—Δὲν εἶστε καλά, κυρία; μὲ ρώτησε.

—Ὁχι, εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω τίποτε, τῆς ἀπάντησα.

—Εἶνε ἴσως κι' ἀπὸ τὴν κούρσι, κυρία, μοῦ εἶπε. Ἡ ὥρα εἶνε περασομένη. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ πλαγιαίσετε. Ἐκτός ἀν θέλετε τίποτε...

—Ὁχι, δὲν θέλω ἀπόλυτως τίποτε. Θὰ κοιμηθῶ...

Ἡ καμαριέρα μὲ καληνύχτισε κι' ἔφυγε.

Ἐπεσα στὸ κρεβάτι, μὰ ἄργησε πολὺ νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος...

(Ἄπ' τὸ Ἡμερολόγιό τῆς Φλώρας Μπριλλάντης)

Συνέχεια.—Ἦταν δέκα ἡ ὥρα τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἄκουσα νὰ μοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας.

Ἦταν ἡ κυρὰ Μάρθα.

—Κυρία, μοῦ εἶπε ὅταν ὑπῆκε μέσα, ἦρθε ὁ πατέρας σας.

Ὁ πατέρας μου!...

Λυπήθηκα κι' ἐχάθηκα συγχρόνως.

Χάρηκα πὸς θὰ τὸν ἔβλεπα στὴν ἐρημιὰ καὶ στὴ μοναξιά πὸς βρίσκόμουν. Καὶ λυπήθηκα κι' ἀνησυχισα, γιὰτὶ κατάλαβα πὸς ὀρχομαῖο του αὐτὸς ὁ ἀπρόοπτος δὲν ἦταν τυχαῖος.

Γιὰτὶ ἐρχόταν;

Τὸν εἶχε στείλει ὁ Ἄρτέμης;

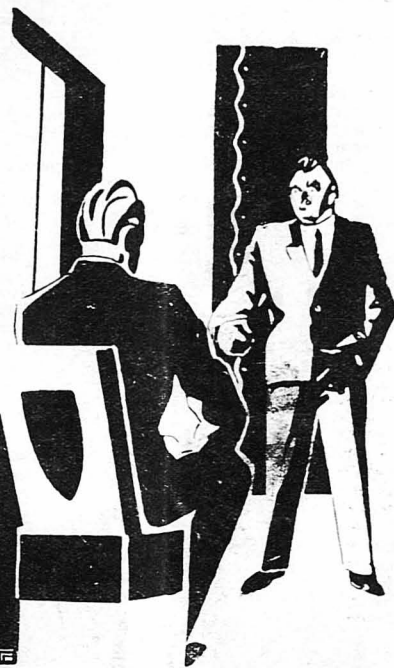
Ὁ, ἦμουν ἀπόλυτως βέβαιη γι' αὐτό.

Ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα, ὄγῃκα ἔξω, ἔτρεξα στὸ σαλόνι καὶ ρίχτηκα στὴν ἀγκαλιὰ του.

—Πατέρα!.. Πατέρα μου!..

Ὁ πατέρας μου μὲ φίλησε θερμὰ, μὰ στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ θλίψις.

(Ἄκολουθεῖ)

Ὁ Ἄρτέμης ἦρθε στὸ σπίτι ἔξω φρενῶν, μαυίνοντας!...